

est iustitia, ut in eo completi & immaculati coram DEO censeantur, & liberati à maledictione legis, fide accipiant & possideant perfectissimam legis impletionem, ad iustitiam & salutem: eosdemque ad inchoandam novam obedientiam tum internam tum externam in hac vita renovat, sensu imperfectionis afficit, studium & propositum sincerum & non simulatum obediendi, corruptionem omnem frænandi, cordi indit: ut se in fide & conscientia bona servanda DEO probent: tum si quid in illis præceptis minus servatur remittit, & ita omnia facta deputantur, quando quicquid non fit, ignoscitur.

Rom. 8. v. 3. 1. Cor. 1. v. 30. Col. 1. v. 10. Heb. 5. v. 9. & 10. v. 14. Gal. 3. v. 13. Rom. 5. v. 19. 2. Cor. 4. v. 16. Deut. 30. v. 6. Ezech. 36. v. 27. & 33. v. 16.

II I.

'Sacrilega & temeraria, est arrogantia asserere, homini renato (quem tamen nec impeccabilem esse, nec sine singulari privilegio peccata saltem venialia vitare posse concedunt) gratiæ auxilio, legem non modo possibilem, sed & facilem esse, ita ut parvo negotio custodiri possit, & perfecta sit sanctorum perfectio, & ratione actus, & ratione potentiae, in qua nihil desiderari, accusari vel damnari possit, quantumvis rigido examine ad legis normam discutienda proponatur.

Concil. Trid. S. 6. c. 11. Can. 18. 25. Bell. de iust. l. 4. c. 18. 11. 15. de amiss. gr. & stat. p. 1. 5. c. 9. Rhem. Luc. 10. v. 28.

II I I.

Omnia omnium mortalium opera, sunt imperfecta, variis navis carnis aspersa, nec absolute iusta & pura, quæ legi ad amissim respondeant si ad perfectionem quam lex à nobis debite postulat, exigantur, & DEVS ea in se citra misericordiam intueatur, & in tribunali sedens ut de illis indicet, legem pro norma iudicandi sibi proponat, à qua quod

vel tantillum deflectit aeterno exitio, merito devover. Sed quoniam renati mandata præstant vere licet non plene, vident mala, licet non omnino oritur actio medi generis & mixta ex conflictu carnis & spiritus, quæ nec propter spiritus ἐν πνεύματι, peccatum: nec, propter asperas carnis maculas perfecte bona, dicenda est.

Ies. 64. v. 6. Matth. 5. v. 19. 20. Luc. 17. v. 10. Rom. 7. v. 18. 1. Cor. 9. v. 4. & 13. v. 12. 2. Cor. 3. v. 5. Gal. 5. v. 17. Phil. 3. v. 12. 13. Iob. 9. v. 30. Rom. 4. v. 2. 3.

V.

Falso contendunt pontificii opera justificarum per CHRISTVM & renatorum per Sp. S. esse simpliciter & absolute pura & iusta, sine omni vitio & labe peccati quæ iudicio DEI severo opponi, in eaque subsistere possint, ut nulla ratione etiam severissime discussa reprehendi valeant, & licet crescere posse concedant & perfectiora futura in vita altera, illisq; admisceri nonnunquam peccata quotidiana & levia, hoc tamen nec hominem ulla contagione pollucere, vel operum ejus justitiam tollere aut minuere, ne sua dignitate aeternæ vitæ præmium mereantur, imo hominem, (si nulla tentatio gravis urgeat) posse sine fide & auxilio speciali DEI, moralia omnia præcepta secundum substantiam operis recte & perfecte implere, ut nullum omnino peccatum hic admittat.

Concil. Trid. S. 6. c. 7. 11. can. 25. Belli. de just. l. 2. c. 10. l. 4. c. 10. 11. 15. 16. 20. L. 5. c. 13. 16. 17. De Grat. l. 5. c. 9. & d. Coster Enchirid. c. 7. Bernard. Tapp. art. 8. de just. Rhem. Heb. 6. v. 10. 1. Cor. 3. v. 8. 2. Tim. 4. v. 8.

VI.

Eandem tamen hanc obedientiam piorum inchoatam & imperfectam, DEVS propter defectum & peccatum adhærens, ut severus iudex non rejicit, sed ut benignus pater in gratia

gratiae throno sedens, in filio dilecto, ut odorem bonae fragrantiae acceptat, & quia à vero non simulato studio obediendi profecta est, velle pro facto, initium pro perfectione computat, Spiritus sui effecta, fidei testimonia, justificationis fructus, complacentia speciali & gratiosa approbat, & tandem omnibus admittis nãvis in CHRISTI sanguine condonatis & deletis ut sua dona coronat.

Mat. 3. v. 4. 17. Psal. 103. toto. Act. 10. v. 35. Phil. 4. v. 18. 1. Cor. 8. v. 12. 1. Pet. 2. v. 5.

V I I.

Concupiscentia prava, cum suis moribus, suggestionibus, irritationibus in renas adhuc perpetuo habitat, ut nemo libidinum morsus illæsus evadat, nec expedite et recte ut velit in iustitiae tramite incedat, sed ab eo deflectens sæpe multa peccata legi contraria perpetret, multa omittat, et quae juxta legem bona facit, longe à legis puritate absint, unde pii quotidie opus habent DEVM orare, ne secundum *anxiōs* legem cum ipsis agat, sed quod d' est suppleat, quod adharet malum non imputet sed ex gratia remittat.

Rom. 7. v. 7. 17. 18. 19. 24. Heb. 12. v. 1. Gal. 5. v. 17. Jac. 1. v. 15.

V I I I.

Non levis est error docentium Concupiscentiae reliquias in baptizatis, vel ipsam incitationem cum delectatione conjunctam esse tantum naturalem infirmitatem et languorem, inculpabilem, nec lege prohibitum. Nec concupiscentiam vere et proprie et in se, esse peccatum, quod imputari possit, vel hominem coram DEO reum facere, vel ab aditu cœli remorari, vel saltem peccatum esse levissimum et veniale natura, ob quod non sit opus petere remissionem, nisi plenus voluntatis consensus accedat, imo nec justum vel operationes spiritus in eo conspurcare vel impedire, sed potius meritorias reddere.

Concil. Trid. Sess. 5. de pecc. orig. Bell. de just. l. 4. c. 11. 17.
De amiss. grat. l. 5. c. 7. 9. Rhem. Rom. 7. v. 19. 25. Rom. 6. v.
12. 1. Iob. 3. v. 4. 5. 6. 7. Iacob. 1. v. 15.

I X.

Renati leviora peccata, subreptionis, negligentiae, ignorantiae, oblivionis, quotidie committunt, uti sunt rebelles motus concupiscentiae, defectus et naevi ipsorum operibus adhaerentes, et quotidianae infirmitatis delicta, quae licet fiant sine deliberato proposito delinquendi, nec ita impediant praestationem praecipuorum officiorum lege mandatorum, ut omnino suffocent operationem fidei, spei, et charitatis erga sua objecta, iisque non obstantibus cor praecipue adhaereat DEO, ex se tamen sunt mortifera, et excludunt à regno & favore DEI. Sed piis (cum quibus ut filiis non agit stricto jure) eadem sunt venialia ex indulgentia, et quotidiana remissionis postulatione remittuntur, nec propter illa, vel justificationis status excutitur, vel jus ad regnum coelorum hereditarium intercipitur, vel vultum suum DEVS à suis aufert, vel motu damnationis confundit.

Iac. 2. v. 10. & 3. v. 4. I. Iob. 1. 7. 8. & 3. v. 4. Mat. 5. v. 19. Rom. 5. v. 13. & 8. v. 13. Iob. 9. Ez. 18. Psal. 90. 130. 143.

X.

Nec hic cum pontificiis sentiendum, dum nimis dilute de lege, peccato, et offensa DEI loquuntur, viz. esse quaedam peccata natura sua non poena sed venia digna, non contra sed praeter legem; veram justitiam non impedire, non DEVM offendere, non vere et proprie peccata, sed tantum imperfecte, æquivoce et Analogice dicta, et quae non nisi temporali saltem poena jure puniri possint: non opus esse pro illis remissionem petere, quae aqua lustrali, etc. Et similibus caeremoniis expientur, qualia esse dicunt verba otiosa, turpiloquia, ebrietatem, etc.

Trid. Concil. sess. 6. c. 11. can. 25. Aquinas 3. 4. 87. art. 3. Bonav. 2. d. 42. art. q. 2. ad ult. Rhem. Rom. 1. v. 32. Iob. 13. v. 10. Rom. 7. v. 19. 25. 1. Iob. 1. v. 8. Bell. de just. l. 4. c. 10. 14. L. 5. c. 5. de amiss. grat. l. 1, c. 2, 3, 9, 11, 12. Lessius de just. & iure l. 4, c. 4. Dub. 13, 14, n. 97, 109, 110. Bon. 4, d. 16, art. 3, q. 1. Azor. instit. moral. p. 1, l. 4, c. 9, n. 8, pa. 238.

XII.

DEVS nihilominus homini hanc perfectissimam Iustitiae perfectionem in hac vita praescripsit, et ad eam serio et saepe in verbo hortatur et excitat, ut sciant pii quae sit voluntas DEI grata et accepta, quae perfectio et plenitudo charitatis ad quam ut metam sibi ante oculos propositam contendant (nec enim recte curritur si quo currendum est nesciatur, quomodo autem sciretur si nullis praecceptis ostenderetur) deinde ut necessitatem quotidiani profectus et resipiscentiae ipsis imponat. Idem etiam de imperfectione identidem nos monet, ut arguat propter ea quae perperam fiunt, ut confugiamus ad gratiam DOMINI miserantis, ubi et remittantur quae fiunt male et eadem gratia iuvante, non fiant. Et omne os obstruatur in laude sua, et non aperiatur nisi in laudem DEI, qui et petentibus largiter adjicit, et confitentibus, tam multa clementer ignoscit.

Math. 5. v. 48. 1. Cor. 1 v. 10. & 14. v. 20. 2. Cor. 13. v. 11. & 7. v. 1. Iacob. 1. v. 4. Col. 1. v. 28. Ephes. 6. v. 13. & 1. Pet. 1. v. 13. Rom. 3. v. 9. 19. 20. 27.

XIII.

Cum igitur metam adhuc non apprehenderit, nec perfectionem, sive scientiae, sive obedientiae adepti simus, officii nostri erit in nobis ipsis minime gloriari: sed abjecta omni tumida fiducia, ut humiliter de nobis sentientes, quotidie supplices DEVM rogemus, ut quod in nobis bonum opus inchoavit perficiat & peccata ex misericordia condonet,

nec animum despondeamus quod longe nos a perfectione abesse videamus; vel ideo in stadio sublitendum esse opinemur, vel audientes praecepta perfectionis, currere negligamus: sed quotidie quoad possumus majori studio ad perfectionem provehamur, in timore & tremore salutem operemur, adolescamus ad eum qui est Caput nempe **CHRISTVM**, scopum versus feramur, ad palmam supernae vocationis **DEI**: scientes laborem in **DOMINO** non fore inane, sed ad consummationem quandoque venturos omnes, qui hic in iustitia licet nondum consummata perseveranter pergunt, quotidie proficientes in gratia & cognitione **DOMINI** nostri, et Servatoris **IESV CHRISTI**, ipsi sit Gloria et nunc et in tempus sempiternum, *Amen.*

Rom. 2. v. 6. 7. 14. 1. Cor. 13. v. 10. 12. Gal. 6. v. 9. Eph. 4. v. 15. Phil. 1. v. 6. & 3. v. 12. Col. 1. 4. 10. Heb. 6. v. 1. & 12. v. 14. 2. Pet. 3. v. 18.

F I N I S.

CAVEAT

Or

His warning piece to all his
loving Country-men, to beware
how they meddle with
the Eyes. 1176-66

In which is contained the exact
and simple remedies for all manner
of infirmities, which shall happen
unto the Eyes.

Written for the generall good of this
whole Monarchie of great
K. BRITAIN.

By RICHARD SEARROOKS, Practitioner
and in the Art of the
Oculist.

LONDON.

Printed by Edw. All-de, dwelling near
Chancery Church,
1650.